

CƠN ÁC MỘNG

Tiểu thuyết

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

(Kỳ 10)

Thằng bé không trả lời. Nó nhìn Thu bằng ánh mắt lạnh lùng nhưng đầy những giận hờn. Sau đó, nó bất ngờ giật ra khỏi tay cô, chạy vụt đi. Chỉ chừng đó thôi nhưng đã đủ để Thu bàng hoàng trước sự thay đổi của em mình. Không còn nữa cái thằng Bình đã tuy lớn tướng mà vẫn còn sợ ma, cái thằng Bình hay hờn dỗi. Thằng bé lang thang vừa thoáng hiện ra kia đã trở thành một đứa trẻ đường phố chai sạn đến tàn nhẫn. Ngay cả tình máu mủ cũng không làm cho nó hé răng nói với cô một lời! Chắc là nó oán gia đình, oán trách Thu nhiều lắm. Bởi vì ba má và chị nó đã không đủ sức tạo dựng cho nó một cuộc sống tử tế, đã khiến cho nó bị ném ra vỉa hè khi chưa tròn mười hai tuổi. Hơn hai năm đã trôi qua. Khoảng thời gian tuy ngắn ngủi nhưng cuộc sống lang thang ở một thành phố lớn đã đủ để biến nó trở thành một con người hoàn toàn khác...

Thu bật khóc. Cô cuống cuống lên xe đạp, đuổi theo hướng mà thằng bé đã bỏ chạy. Nhưng Út Bình đã biến mất. Con đường vắng vẻ và loang lổ ánh đèn. Thu đạp xe như điên. Nước mắt chảy tràn xuống má cô. Vừa đạp xe, Thu vừa cất tiếng gọi. Nhưng tiếng gọi ấy chìm đi trong cái âm thanh ồn ào của cái thành phố không ngủ này...

-Bình ơi!... Út ơi!... Em ở đâu?

Những tiếng gọi xé ruột ấy vang lên, khắc khoải. Một đôi người qua đường ngoái lại nhìn Thu. Cô không biết rằng ở phía sau một bức tường, bên dưới một góc cây, Bình đang ôm chặt lấy hai tai và chúi người xuống như bị đánh. Khi bóng Thu trên chiếc xe đạp xa dần, nó bỗng bật khóc nức nở...

Từ sau lần đó, Thu như được tiếp thêm sức sống mới. Bằng linh cảm của mình, cô tin rằng Bình vẫn đang lang thang quanh khu vực này. Có thể

nó vẫn đang kín đáo theo dõi cô. Nhất định sẽ đến lúc nó phải nghĩ lại và tìm đến với chị hai của nó. Niềm tin ấy đã giúp cô rất nhiều. Chính nó đã giúp cô vượt lên trên sự đe dọa của bọn Lan Bò. Thậm chí, nó đã trở thành lẽ sống của cô.

Cũng trong cái đêm đáng nhớ ấy, Ba Thệu đã kể cho Thu nghe về cuộc đời của mình. Tuy không phải là người thích nhắc lại quá khứ - nhất là khi quá khứ ấy chỉ toàn những chuyện đen đen tối, nhưng Ba Thệu cũng muốn cho Thu biết để cô hiểu rõ hẳn là ai. Cô ta có quyền lựa chọn - hoặc bỏ đi, hoặc ở lại.

Thu lắng nghe Ba Thệu kể với vẻ bình thản. Cuộc đời của cô vốn đã có quá nhiều những chuyện bất hạnh. Nó đã dạy cho cô biết cách kiềm chế. Cô đã có đủ kinh nghiệm để hiểu rằng cách tốt nhất là không nên đặt tất cả niềm tin vào bất cứ ai hay điều gì - nhất là trong hoàn cảnh bấp bênh như bây giờ. Tuy nhiên, sự giúp đỡ của Ba Thệu đối với cô ở thời điểm này là vô cùng quý giá. Ít nhất, nó đem lại cho cô sự bình yên - dù chỉ là tạm thời. Và như vậy, cô sẽ có khả năng tìm kiếm đưa em tội nghiệp của mình.

Sau đó, họ bàn với nhau về cách tổ chức một cuộc sống mới. Với số tiền do Kiều Thi đem tới, cộng với số tiền mà Thu đã dành dụm được, Thu sẽ đi bán hàng rong ngoài phố. Ngày mai, Ba Thệu sẽ nghỉ làm để đi mua cho cô cái xe đẩy và vài thứ để bán hàng. Còn về lời đề nghị của Tư Bé hôm trước, gã vẫn đắn đo. Con người Tư Bé hiện lên qua câu chuyện của Thu cho thấy cần phải hết sức cảnh giác với tên này. Tốt nhất là cứ chờ Tư Bé quay lại rồi sẽ quyết định sau...

Tới gần sáng, họ mới ngủ thiếp đi và tỉnh dậy vào khoảng chín giờ sáng. Một tia nắng hiếm hoi lọt qua ô cửa nhỏ chiếu thẳng vào khuôn mặt của hai người. Trong một thoáng, căn phòng nhỏ như sáng bừng lên. Thu dậy trước. Cô chải đầu rồi bắt đầu lo bữa ăn sáng cho hai người. Ba Thệu cũng nhồm dậy. Gã vừa mặc quần áo vừa nói với Thu:

-Phải sắm thêm ít đồ. Rồi còn dọn dẹp nhà cửa nữa... Lâu nay tui ở một mình, nhà cửa bệ rạc quá!...

Thu khẽ "dạ" một tiếng rồi cúi xuống để giấu những giọt nước mắt xúc động. Đã lâu lắm rồi cô lại mới có được một buổi sáng trong lành như sáng hôm nay - cái buổi sáng bình yên, ấm cúng không khí gia đình. Điều đó, cô đã hoài công tìm kiếm trong những năm tháng bơ vơ - kể cả những ngày bị buộc phải sống với Hai Phụng hoặc Năm Thiện. Những điều Ba Thệu nói ra chỉ là những lo lắng của đời thường, nhưng cô đã mơ về nó trong suốt những tháng ngày lang thang bằng một mơ ước cháy bỏng. Ngay cả Ba Thệu cũng có cảm giác như vậy. Gã ngó lơ đi chỗ khác với khuôn mặt chợt trở nên buồn buồn và giọng nói bỗng trầm xuống:

-Trước đây anh có biết một phụ nữ... Trước khi qua đời, cô đã nói với anh: Cuộc đời này vẫn còn có những điều đáng để sống lắm. Giá như những kẻ ở dưới đáy đừng có hành hạ nhau. Cuộc sống này vẫn có thể còn nhiều ý nghĩa...

Một tuần đã trôi qua từ sau ngày đó. Ba Thệu và Thu đã có những ngày thực sự sống bên nhau. Đó là những ngày hạnh phúc quý giá, là điểm sáng hiếm hoi trong cuộc sống vốn chỉ toàn những điều đen tối của họ. Trừ những lúc phải đi ra phố, suốt ngày hai người quanh quẩn bên nhau, chăm sóc nhau. Lối sống giang hồ, cô độc qua bao năm vẫn chưa thể tước bỏ được của họ khả năng tiếp nhận và trao gửi hạnh phúc mà không khí gia đình mới mẻ, đầm ấm đã làm sống dậy. Đó là những cảm giác bình dị, ngọt ngào - những điều tưởng như đã vĩnh viễn bị chôn vùi theo thời gian và sự nhọc nhằn qua những biến động. Những cảm giác ấy đưa họ về với cái thời son trẻ tuy không còn những đam mê cháy bỏng. Trong những ngày đó, Ba Thệu tỏ ra là một người đàn ông mẫu mực, biết thương yêu và biết hy sinh. Thu cũng tỏ ra là một phụ nữ có khả năng đem lại hạnh phúc cho người mình yêu. Những ngày thường mà như sáng lên, tràn đầy ý nghĩa. Căn phòng nhỏ tăm tối cũng như được sáng lên bởi một thứ ánh sáng long lanh của tình yêu. Trong vòng tay nhau, họ không còn quá khứ, cũng không nghĩ nhiều đến tương lai. Hiện tại tràn đầy làm họ choáng ngợp. Trong niềm hạnh phúc sung mãn, họ đã quên đi sự tồn tại của cuộc sống xung quanh, quên đi tất cả những đau đớn, khổ ải

của chính cuộc đời mình...

Nhưng Ba Thạo và Thu chưa biết rằng những ngày hạnh phúc của họ thật ngắn ngủi. Giống như khoảng lặng giữa một cơn bão, sự bình yên sẽ bị phá vỡ bằng những trận cuồng phong mới. Ngọn gió tàn nhẫn của số phận vẫn chưa buông tha họ. Nó vẫn còn tiếp tục bắt họ phải trả giá và để được trở lại được với những ngày bình yên như thế này, họ sẽ còn phải trải qua nhiều biến động khốc liệt khác nữa...

Chương 6

Buổi chiều hôm ấy, Ba Thạo đạp xe từ ngoài phố trở về. Gã đang cảm thấy trong lòng rất vui. Sau những ngày tích cực chuẩn bị, mọi việc đã xong. Gã và Thu sẽ bắt đầu những công việc mới. Thu sẽ đi bán giải khát ngoài phố, còn gã vẫn tiếp tục làm nghề sửa xe. Mai là ngày lành tháng tốt. Gã hy vọng sau khoảng một tháng sẽ kiếm đủ tiền để hoàn trả lại cho Kiều Thi dù vẫn chưa biết cô ta ở đâu? Mà tại sao từ sau ngày đó, không thấy cô ta quay lại nhỉ?...

Những suy nghĩ miên man chợt bị cắt ngang. Một chiếc xe máy đi cùng chiều chợt giảm tốc độ, ghé sát bên cạnh. Ba Thạo quay sang. Khuôn mặt của Kiều Thi đã kề ngay bên với một nụ cười đầy quyến rũ:

-Anh Ba! - Kiều Thi nũng nịu - Tìm anh muốn chết luôn đó!...

Ba Thạo hơi lúng túng. Trong một thoáng, gã thầm nghĩ cô gái này quả thật là “thiên”. Vừa mới nghĩ tới, đã thấy cô ta xuất hiện. Trong khi Ba Thạo vẫn chưa kịp nói gì, Kiều Thi đưa tay chỉ về phía một tiệm cà phê ngay bên đường:

-Vô tiệm uống cà phê đã?

Hỏi vậy nhưng không đợi Ba Thạo đồng ý, Kiều Thi đã lách luôn xe máy vào trước cửa quán. Ba Thạo lặng lẽ đạp xe theo. Thực ra cho đến phút này, gã vẫn chưa hiểu rõ lắm về cô gái này. Nói đúng hơn - gã không rõ trong những năm qua, cô ta đã làm gì, ở đâu? Chắc là bây giờ gã sẽ được biết. Cũng

có thể có những điều bất ngờ và cầu mong đó sẽ là những bất ngờ thú vị.

Họ ngồi đối diện với nhau qua chiếc bàn nhỏ đặt trong góc. Cô chủ tiệm sủng sính trong bộ đồ mỏng bước tới. Kiều Thi hỏi Ba Thạo:

-Anh Ba dùng chi?

-Cho ly cà phê đen!

-Hai cà phê đen! - Kiều Thi nói với cô chủ tiệm - Một gói ba số nữa. Loại bao dẹt nghen!

Cô chủ quán tươi cười quay đi. Kiều Thi cũng mỉm cười nhìn thẳng vào mắt Ba Thạo:

-Nhìn kỹ, anh Ba cũng không có thay đổi nhiều lắm hen?

Ba Thạo mỉm cười:

-Thay đổi nhiều chứ! Cô chưa nhận ra thôi!

-Nhưng hy vọng anh không phải người sống cam chịu?

Đáp lại lời nhận xét lửng lơ đó, Ba Thạo cũng trả lời bằng một câu lửng lơ tương tự:

-Bản tánh của con người là luôn mong muốn có được những điều tốt đẹp hơn... Tôi cũng vậy mà!

Nụ cười càng trở nên quynh rũ hơn trên gương mặt của Kiều Thi:

-Em rất mừng vì anh không phải loại người cam chịu chấp nhận hoàn cảnh... Mà như vậy, chắc anh cũng không phải là người dễ quên quá khứ?

Ba Thạo hiểu rằng quá khứ mà Kiều Thi muốn nói đến là cái quá khứ mà ở đó, số phận đã gắn bó họ lại với nhau. Tuy nhiên, gã vẫn chưa hiểu cô ta định đẩy câu chuyện này đến đâu? Những lời nói vừa rồi có lẽ chỉ mới là những câu giao đãi mập mờ không rõ nghĩa. Giống như một kẻ chơi cờ, Kiều Thi chỉ mới đẩy lên vài con tốt để thăm dò đối thủ. Vậy thì cô ta muốn gì ở gã đây?

Cô chủ quán mang cà phê, thuốc lá đến. Kiều Thi bóc thuốc đưa mời

Ba Thạo rồi cũng châm cho mình một điếu. Sau đó, cô ta bồng chổng hai khuỷu tay xuống mặt bàn và hơi nhướn một bên lông mày lên nhìn Ba Thạo trong một động tác đầy kiêu cách:

-Anh Ba kể cho em nghe về cuộc đời của anh đi?

-Có gì để mà kể đâu? - Ba Thạo lắc đầu với vẻ chán chường.

-Vậy Thùy Linh thì sao?

-Thùy Linh chết rồi! - Ba Thạo cúi đầu xuống - Còn sau đó, tôi phải vô trại giam. Mà hồng nói chắc cô cũng rõ: vô trại giam chứ không phải đi tắm biển hay đi du lịch... Tôi chỉ vừa được ra trại hơn nửa năm...

-Còn Thu Thủy? Cái đứa mà em đã có lần đụng độ đó?...

-Thu Thủy bị bắt ngay sau khi bắn chết Thùy Linh. Lâu nay tôi cũng không rõ.

Kiều Thị mỉm cười. Cô ta hiểu những thông tin ấy theo cách nghĩ của mình:

-Chà, ghen tuông tới mức bắn giết lẫn nhau! Khát máu thiệt! Nhưng cũng bởi tại anh là con người hấp dẫn quá cho nên... Nếu em là người xử án, em sẽ gán cho anh tới phân nửa tội giết người của Thu Thủy...

Rõ ràng là Kiều Thi đã không nắm được nguyên nhân của sự việc đâm máu ngày ấy. Nhưng Ba Thạo không chú ý tới lời nói đùa vô duyên của cô ta. Những kỷ niệm đau đớn chợt sống dậy, thiêu đốt trái tim gã. Gã ngồi ngả người trên ghế, đưa mắt nhìn theo những làn khói thuốc đang lơ lửng bay. Trong phút đó, khuôn mặt của gã trở nên u ám và dữ dội đến mức Kiều Thi cảm thấy sợ. Nhưng giây phút đó chỉ thoáng qua rất nhanh. Ba Thạo ngồi thẳng lên. Gã hỏi:

-Còn cô bây giờ làm gì, ở đâu? Má cô với Kiều Chi độ rày có được mạnh giỏi không?

Kiều Thi gật đầu. Cô ta nói bằng giọng lạnh lùng như không phải kể về những người thân thích ruột rà của mình:

-Má em xuất cảnh rồi. Được ông chồng Mỹ bao cho đi... Còn Kiều Chi đã có chồng. Đã một con. Thằng chồng nó là thủy thủ tàu viễn dương. Tụi nó có sạp hàng bên Chợ Lớn...

-Vậy còn cô? - Ba Thạo hỏi.

-Em vẫn vậy thôi. Nhưng không ở nhà cũ nữa. Tiệm của em kế bên chợ Bến Thành...

-Độ rày cô sống ra sao?

Câu hỏi ấy như gợi trúng những tâm sự. Kiều Thi nói với vẻ buồn bã:

-Cũng không đến nỗi nào... Nhưng mà buồn! Từ sau khi anh bỏ đi, công chuyện làm ăn sa sút hẳn. Má em vẫn thường nói: Anh đi là mang theo luôn cái hên của cả nhà. Được một thời gian, bả xoay sang làm dịch vụ mát-xa. Nhưng ít lâu sau báo chí họ làm dữ, vậy là dẹp tiệm. Sau đó thì Kiều Chi lấy chồng. Còn lại hai má con. Bả bán nhà, chuyển đến nơi ở mới. Khoảng một năm sau thì làm xong thủ tục để đi Mỹ. Bả xin xuất cảnh. Vậy là cuối cùng chỉ còn lại một mình em bơ vơ giữa thành phố này. Ly tán hết cả!...

Dòng hồi tưởng lâm ly ấy dừng lại một thoáng. Sau một cái liếc mắt rất nhanh sang phía Ba Thạo, Kiều Thi nói tiếp:

-Em cũng đã đi tìm anh trong suốt những năm qua. Nhưng biệt bóng chim tăm cá. Em nghĩ chắc anh đã quá vui vẻ mà quên hẳn em rồi. Nhưng em thì không thể nào quên được. Dù sao giữa tụi mình cũng đã từng có một thời kỷ niệm, có cả một quá khứ... Mãi cho tới khi anh Tư Bé cho biết là đã gặp được anh...

(Còn nữa)

Đức Dũng